

Workshop 2: onder begeleiding van Claudia di Palermo (voertaal Italiaans)

Clïënt E. Busken (2019); Jeroen Brouwers (pp..8-11, 17, 19-20, 21-22)

Meneer Busken, ja? U bent meneer E. Busken? Eerst dacht ik dat zij een knappe jonge man was vanwege het stemgeluid en het haar, kort tegen haar schedel. Ook omdat het witte cipierspak geslachtsonduidelijk is: de man die niet Moniek heet, draagt hier hetzelfde als de vrouw die wel zo heet. Toen ik mijn ogen nog eens opende en haar echt zag, wendde ik ze meteen van haar weg naar het raam dat niet open kan, zo'n schok ging door me heen als soms bij het ondergaan van Bach of andere kunst, zo weemakend verheven verstikkend mooi vond ik haar dat het me op de ogen sloeg en ik mezelf even voelde verdwijnen. Moniek dus. Personeel, thans aangeduid met verpleegkundige dan wel verzorgende, stelt zich voor en laat zich aanspreken bij de voornaam. Verpleegster of zuster zeggen is ouderwets. Ik heet Ellie, corrigeert voorheen zoiemand. Of noemt u mij maar Suzan hoor. Of Pienie. De mannelijke soort mag niet meer worden aangesproken met broeder, zoals in de Middeleeuwen, die nu immers voorbij zijn, maar gezellig met Wim, Karel, Antoon, Sjoerd, allen aangesteld als zorgdragendekundigetoezichthoudende. Genderneutraal eindigt van iedere functionerende in de zorgsector de aanduiding van beroep of functie op -ende. Het leidinggevende opperhoofd van deze vrijheidberovende firma, geneesheerdirecteur staat op de deur van zijn kantoor, zegt u maar gerust Richard, uit te spreken als *Risjaar*, draagt niet zo'n geslachtsloos gestichtsuniform, maar gewonemensenkleren, evenals alle stafleden, aan hem is dus vanbuiten te zien dat hij masculien is. Van het gewone personeelsvolk valt soms alleen uit de voornaam af te leiden welk geslachtskenmerk in eenieders broek en elders aanwezig is. Neem de harpij van psychiatrie met haar soldatenkop, die heet Carola. Dat staat op een naar de bezoeker toegekeerd plastic plankje op haar bureau met de *leptop*. Al moet volgens sommige godkundigen ook Jezus Christus, een der afsplitsingen Gods, onmannelijk onvrouwelijk worden aangeduid met het, het messiasende, omtrent de geslachtsidentiteit van genoemde Carola kan geen twijfel rijzen, deze snaterende psychiaterende is voorzien van bolle, verschuivende borsten als kanonkogels voor het beleg van Den Briel. Moniek beschikt dan weer over nauw waarneembare, schuchtere, als nog niet opgebloesemde welvinkjes, die de zaak onzeker laten als ze niet Moniek zou heten. Moniek Morton, het staat te lezen op het naamplaatje aldaar op haar gewaad. U zegt niks alsof u niks gehoord hebt, meneer Busken? Meneer Busken? Nog niet helemaal wakker of bent u doofstom of zo? De bewoners van Huize Madeleine blijven formeel u en meneer of mevrouw. Dezen verblijven hier niet, zegt Richardrisjaar, als patiënten, maar zogenaamd als gasten, zoals in een hotel, of als loges, zoals bij vrienden, het woord patiënt wordt zorgvuldig vermeden. In het huidige jargon wordt deze aangeduid met client, hij is een klant van de medische zorgverstrekende instelling zoals hij klant is van een eetgelegenheid of supermarkt. Dat is dan zeventig euro per etmaal, meneer, bewassing niet inbegrepen. Mij vervult het allemaal met aan braakselopstuwing grenzende weerzin. Vluchten is onmogelijk.

[...]

Ik ben in een gebied waar ik zicht heb op zowel het gemeenschappelijke gras als op de achtergevel van het instituut met een grindpad naar een poort waar ik tot op heden geen weet van had. Over het gras is mede-Madeleinebewonende Wolff in mijn richting komen slenteren. Deze onguurling was huisarts en haalde goorheden uit met vrouwen op zijn behandeltafel, niet uitzonderlijk klom hij zelf ook op die tafel en de patiënte zonder dat deze hem daartoe had geïnviteerd, dat heeft met zijn Mengelekop erbij, vandaar dat ik hem meteen herkende toen ik hem hier voor het eerst zag rondstommelen, in alle kranten gestaan.

[...]

De hoed van Wolff krijgt er een aureoolgloed van en beschaduwde zijn gezicht tot de bovenlip. O o o, alweer een sigaret. De heer Busken kan niet zonder. Zo haal je de honderd niet. Vade retro, denk ik stormachtig, maar het bereikt hem niet. Kost het nou echt zoveel moeite om ervan af te blijven. Een beetje wilskracht, Busken kerel. Verdwij, ontbind tot pulver, lazer op. Hij ziet me niet eens roken, aangezien ik nog niet rook. Heb het doosje en de aansteker alleen nog maar in mijn hand, die ik schaamtevol niet kan laten ophouden met trillen, ik blijf voor me uit kijken. Star voor me uit. Marmer trilt niet, toch ben ik een zittend standbeeld, zoals dat van Johan van Oldenbarnevelt in Den Haag, Lincoln in Washington.

[...]

Bespaar het me honderd te worden. Doe mij liever nu meteen stampende pede de milde spuit. Antrax. Insuline. Morfine. Of een pond slaapmiddelen of pijnstillers, oxycodon, tramadol, fentanyl. Een, twee druppels of korrels polonium-200 door de vla verschaft met wetenschappelijk vastgestelde probaatheid eveneens het verlangde resultaat.